

Sygn. akt IV KO 77/16

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 25 października 2016 r.,
w sprawie

wniosku **J. S.**, skazanego z art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [x] z
dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. akt II AKa (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sąd Okręgowy w G. Ośrodek Zamiejscowy w R. z
dnia 8 października 2014 r., sygn. akt V K (...),

p o s t a n o w i l:

**odmówić przyjęcie wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

J. S., wyrokiem Sądu Okręgowego w G. Ośrodek Zamiejscowy w R. z dnia 8 października 2014 r., sygn. akt V K (...), został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 197 § 3 k.k. na karę 4 lat pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa (...), po rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną. Kasacja od wyroku Sadu odwoławczego nie została wniesiona.

W dniu 3 grudnia 2015 r. wpłynął do Sądu Najwyższego wniosek skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o

wznowienie postępowania w wyżej wskazanej sprawie. W uzasadnieniu wniosku skazany wskazał, że nie popełnił przypisanego mu czynu. Wyznaczona z urzędu przez Sąd Najwyższy obrońca złożyła do akt opinię, w oparciu o przepis art. 84 § 3 k.p.k., z której wynika, że nie stwierdziła podstaw do wznowienie postępowania. W związku z tym, skazany został wezwany do usunięcia w trybie art. 120 § 1 k.p.k. braku formalnego wniosku o wznowienie, przez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata z wyboru. Przed doręczeniem skazanemu tego zarządzenia, Skazany złożył ponowny wniosek o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu. Zarządzeniem z dnia 26 kwietnia 2016 r., na mocy art. 80a § 3 k.p.k. odmówiono J.S. ponownego wyznaczenia obrońcy. Ponieważ skazany będąc wezwany, nie uzupełnił braku formalnego wniosku o wznowienie, zarządzeniem z dnia 14 czerwca 2016 r. odmówiono jego przyjęcia na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

W dniu 6 października 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny własnoręczny wniosek J. S. o wznowienie postępowania. Z treści uzasadnienia wniosku wynika, że nie zgadza się on wydanymi w sprawie wyrokami twierdząc, iż w okresie objętym zarzutem przebywał poza granicami kraju w Niemczech.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przeprowadzona wstępna kontrola treści wniosku J.S. o wznowienie postępowania wykazała, iż jest on oczywiście bezzasadny w rozumieniu z art. 545 § 3 k.p.k. i nie daje żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, dlatego też należało odmówić jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych w trybie art. 545 § 2 k.p.k. (por. postanowienia SN: z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5; z dnia 24 maja 2016 r., V KO 39/16, OSNKW 2016, z. 9, poz. 59).

Skazany ponownie wskazuje w swoim wniosku, iż nie mógł popełnić przypisanego mu czynu, gdyż w tym czasie przebywał w Niemczech. Należy natomiast podkreślić, iż fakt przebywania przez niego za granicą został wzięty pod uwagę przez sądy orzekające w sprawie, czego dowodem jest treść przypisanego skazanemu czynu oraz uzasadnienia orzeczeń, z których wynika, że wyłączone okresy z zarzutu związane były z wykonywaniem przez skazanego pracy zarobkowej na terenie Niemiec. Skazany we wniosku nie precyzuje natomiast okresu swojego pobytu w Niemczech, nie twierdzi, iż jest on inny niż przyjęte został przez Sąd, ani też nie przedkłada żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.